

Sygn. akt V CSK 370/12

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa H. T.-C.

przeciwko K. W. S.A. w K.

o naprawienie szkody,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 kwietnia 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 5 marca 2012 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.), a obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadni istnienie przytoczonych wyżej przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania musi być oparte na ocenie, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powódka wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które zostało sformułowane w formie pytania: „czy strona, która w trybie art. 162 k.p.c. nie zgłosiła w postępowaniu przed sądem I instancji zastrzeżenia, iż oddalenie jej wniosku dowodowego stanowi uchybienie procesowe może skutecznie postawić w apelacji zarzut naruszenia prawa procesowego poprzez błędne oddalenie wniosku; względnie czy może skutecznie wnosić w apelacji w trybie art. 380 k.p.c. o rozpoznanie prawidłowości postanowienia dowodowego, o ile pozostaje ono w związku z rozstrzygnięciem co do przedmiotu procesu?”

Powódka wskazała również na potrzebę wykładni przepisów art. 378 § 1 i art. 380 k.p.c. w zw. z art. 162 k.p.c., mających budzić poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), które przedstawiła w formie pytania, czy ciążąca na sądzie II instancji powinność rozpoznania apelacji w jej granicach, nadto w zakresie wniosków strony, obejmuje także niezaskarżalne postanowienie mające istotny wpływ na treść orzeczenia kończącego, może być limitowana poprzez zawężenie jej do tych tylko postanowień dowodowych sądu I instancji, w stosunku do których

strona dokonała uprzedniej sygnalizacji w trybie art. 162 k.p.c. w postępowaniu przed tym sądem?

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w niej istotnego zagadnienia prawnego wymaga przedstawienia problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. też np. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). Powołanie się na występowanie w sprawie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz zaprezentowania argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało. Zagadnienie to powinno być nadto „istotne” z uwagi na wagę problemu interpretacyjnego dla systemu prawa.

Powyższych wymogów nie spełnia samo stwierdzenie powódki, że w sprawie występuje zagadnienie prawne o sformułowanej przez nią treści. Jego występowanie nie zostało zresztą samodzielnie uzasadnione, odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, a ich zasadności Sąd Najwyższy nie może badać w ramach przedsądu.

Trzeba zauważyć, że w wyroku z 8 kwietnia 2010 r., II PK 127/09, OSNP 2011, nr 19-20, poz. 248, Sąd Najwyższy wyjaśnił, że możliwość zgłoszenia zastrzeżeń do czynności sądu na podstawie art. 162 k.p.c. obejmuje również postanowienia, które mogą być zmienione lub uchylone stosownie do okoliczności, w tym m.in. postanowienia o odmowie przeprowadzenia dowodu. Przepis ten nie ma zastosowania w sytuacji, gdy sąd pominie dowód bez wydawania postanowienia oddalającego wniosek o dowodowy (wyrok Sądu Najwyższego z 23 kwietnia 2010 r., II UK 315/09, Lex nr 604215). Wykładnię art. 162 k.p.c. przeprowadzoną w zacytowanych orzeczeniach zaakceptowały sądy powszechne i tę wykładnię stosują (por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 12 września 2012 r., I ACa 299/12, Lex nr 1220620; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 15 maja 2012 r., I ACa 1240/11, Lex nr 1220666; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 3 października 2012 r., III APa 22/12, Lex nr 1223233).

Wywód skarżącej w uzasadnieniu skargi kasacyjnej odnoszący się do wykładni normy wywodzonej z art. 162 k.p.c., wskazuje na to, że interpretacja tego przepisu jest utrwalona i jednolita. Skarżąca nie powołała poglądów doktryny lub judykatury, które by uzasadniały potrzebę odstąpienia od niej.

Sposób sformułowania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z potrzebą wykładni art. 378 § 1 i art. 380 § 1 k.p.c. w zw. z art. 162 k.p.c. nie wskazuje na to, by przy wykładni tych przepisów powstawały takie wątpliwości, które nie znajdują rozstrzygnięcia w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008, nr 6, poz. 55.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.